
Asztalos Morell Ildikó

Ujjaid rezdülése

Már nem lesed gyönyörrel,
ha szemem sós ízű könnye
tükrebből kicsordul,
s csillan sikolya,
szám csücskét itatva.
Csalóka álom
barnuló avaron
dereng, kísért.
Őrzöm ujjaid rezdülését
csészéd peremén,
amint vársz reám
régmúlt éjjelek
reménytől édes,
pirulós hajnalán.

Ne siess

Még várj ne siess!
Hadd fogjam kezéd,
higgyem, hogy igaz:
csalogány csicsereg
párától könnyes
galagonya gallyán
borongós hajnalon.

Földrehullva

Testem a testedhez tapadt,
karom karodba fontad
maradtunk mégis magunknak.
Szemedben égett a vágy,
kínunk jutalma mégis magány.
Ránktört, hiába nem búcsúztunk.

Haló csillagként vakon,
markoltunk, sikítottunk vadon,
mint földrehullt varjak a havon,
lélektelen mámor hajnalán.
Szótlan, csituló lázban
idegenekként lépünk tovább.

Kopás

Elkoptunk mi is szépen,
mint holmi kabát,
mely telente városban járt,
éjjelente fogason hált.

Fény csillagai

Kígyók fészkének
mély éjét vigyázva
ibolyák gyűjtják
a fény megannyi csillagát.
Sötétlő avaros ágyban,
dideregve tavasz fagyában,
madarak hangáznak,
távolok zümmögő zajában.

Sziromburok

Libben pillényi sziromlepel,
sárga, didergő porzósereg
burkatlan pirul.
Bibe duzzadó tölsére felett.